

Шлях, на якому треба бути ГОТОВИМ НАВІТЬ ВІДДАТИ ЖИТТЯ

Щойно звільнившись із в'язниці Содемун, я пішов до буддійського храму Габса на горі Героунг у провінції Чунчон. Мені потрібно було залікувати рани від тюремних тортур. Також мені потрібен був ліс, де я міг би молитися й думати про майбутнє нашої церкви. Це було незабаром після закінчення Корейської війни, тому знайти достатньо їжі, щоб вижити, досить часто було складним завданням. Проте, попри ці тимчасові труднощі, мені було важливо скласти плани на довгострокову перспективу. Доти в нас так і не було просторої ї церкви, щоб умістити всіх наших членів під час служби, але я відчував, що маю зазирнути в далеке майбутнє.

Після краху японського колоніального панування та звільнення Кореї 1945 року так і не було встановлено дипломатичних відносин між двома країнами. Японія не визнала уряд у Сеулі, а Корея вважала Японію ворожою країною. Я вважав, що, коли ситуація заспокоїться, важливо відновити контакти між двома державами. Декілька разів ми намагалися відправити місіонера до Японії, але вони не увінчалися успіхом.

Якщо подивитися на ситуацію із загальної точки зору, то не можна було відштовхнути Японію, просто вважаючи її ворогом. 1958 року я покликав Чве Бон Чуна, щоб він зустрівся зі мною на горі за храмом Габса.

— Ти мусиш негайно їхати до Японії. І навіть якщо тобі загрожуватиме смертельна небезпека, не повертайся назад.

Який же він був приголомшений таким поворотом подій.

— Так! — відповів він, не вагаючись і миті.

Тоді ми заспівали корейський християнський гімн, що починався зі слів:

«Покликані Богом, ми шануємо поклик;

Господи, ми підемо, куди ти скажеш...»

Ми разом зійшли з гори в піднесеному настрої. Він навіть не спитав мене, за що має жити в Японії, або як має розпочати свою діяльність там. Чве Бон Чун був таким сміливим чоловіком! У ті часи Корея ще не встановила дипломатичних відносин з Японією, тому туди можна було потрапити тільки нелегально. Зрозуміло, що це було порушенням японських законів, але, оскільки це конче треба було зробити, моєму другові багато чого довелося пережити.

Чве Бон Чун навіть не знав, чи зможе потрапити до Японії, але був готовий у разі потреби покласти своє життя. Поки мені не повідомили, що він успішно перетнув протоку до Японії, я відклав усе й молився в маленькій кімнатці церкви. Я не їв і не спав. Нам навіть довелося взяти кредит на 1,5 мільйона вон, щоб він зміг поїхати. Багатьом з наших членів церкви не було чого їсти, але проповідувати в Японії було настільки важливо, що все інше довелося відкласти.

На жаль, Чве Бон Чуна заарештували, щойно він прибув до Японії, і відправили назад до Кореї.

Яле я знову послав його до Японії. І знов його зловила поліція й повернула назад. Дивлячись у сповнені сліз очі мого послідовника, я міг лиш уявити, через що йому довелося пройти. Синці на лобі та опухлість свідчили про жорстокі тортури. Я лагідно погладив друга по голові, на якій було видно білу шкіру на місцях пасм вирваного волосся. Він намагався стримати сльози, але підсвідомо його обличчя здригнулося.

— Не буду запитувати тебе, як ти вижив, опинившись на межі смерті.

Бери та їж мерщій! — сказав я, посунувши до нього тарілку з гарячим рисовим супом.

Попри те, що Чве Бон Чун був страшенно голодний, він не мав навіть сил швидко піднести ложку до рота. Мені нічого не залишалось, як узяти ложку й покласти рис у тарілку із супом.

— Ну ж бо, їж. Мені дуже болить, але це все, що я можу зараз для тебе зробити, — мовив я і, набравши ложку супу, почав його годувати.

Я сидів і дивився на Чве Бон Чуна, поки він не доїв увесь суп. Мені так хотілося обійняти його й розридатися, але я не міг цього зробити. Його тіло було вкрите слідами побоїв, завданими японською поліцією. Це було справжнє пекло — дивитися на те, як мій побратим був неспроможним навіть нормально поїсти після повернення. Могло статися так, що це була його остання тепла їжа в житті. Адже я мав ще раз відправити Чве Бон Чуна до Японії.

По тому ми знову піднялися на гору за храмом Габса. Мовчки прийшли до соснового лісу і, дивлячись на моє похмуре обличчя, Чве Бон Чуну стало лячно.

— Пробач, але все, що можу сказати, це те, що сьогодні ввечері їдь до Йосу і сідай на корабель. Вибору немає, навіть якщо японська поліція схопить тебе десять разів. Навіть опинившись у смертельній небезпеці, це єдиний шлях, яким треба пройти. Не гай часу і сьогодні ввечері сідай на потяг до Йосу.

— Учителю, як ви можете таке наказувати? Я не поїду. Мені так лячно, що я не можу знов туди їхати! — розридавшись, Чве Бон Чун осів на землю там, де і стояв.

— Не плач, сльози роблять тебе слабшим. Хіба ти не той, хто ніколи раніше не знав страху? Немає чого боятися. І хоч на контрабандистському кораблі ти будеш сам, але ти ніколи не будеш на самоті. Разом з тобою буду і я, і Бог, ніколи не забувай про це.

Він сидів на місці й не міг підвестися. Я намагався його підняти, але його ноги тряслися й були немов ватні.

— Ах ти негіднику! Не поведься як дурень. Ну-бо, зберися із силами! — його плечі розправилися, а очі засвітилися.

— Ану марш! Це небесний наказ, який треба виконати.

— Я не можу поїхати! Вчителю, я абсолютно не можу поїхати!

— Маєш поїхати. Ану мерщій!

— Учителю! Якщо помирати, то я помру, але не можу поїхати туди знов. Якщо мене вкотре схопить японська поліція, то я точно помру. Будь ласка, більше не посилайте мене туди.

Я розумів, що відчуває Чве Бон Чун, адже він був готовий померти, але не їхати туди втретє, однак, незважаючи на це, я безжально його сварив. Його відповідальність полягала в тому, щоб поїхати туди навіть із ризиком для життя, моя ж відповідальність полягала в тому, щоб відправити його попри те, що він трусився від страху. Я немилосердно дав йому ляпаса, коли він просив мене не посилати його.

— Ах ти негіднику! Варто чоловіку пообіцяти щось, він має це виконати! Навіть якщо доведеться померти, їдь до Японії й помри там! — крикнув йому я.

Моє серце розривалося від болю, але в мене не було іншого вибору, як жорстко його підштовхнути. Мені теж не хотілося посилати його туди знову. Моя душа просто розривалася на шматки через те, що я змусив його таємно вночі сісти на корабель і втретє плисти через бурхливе холодне море. Однак це були часи, коли слід було обов'язково послати місіонера в Японію. Бо, якщо це потрібно Небесам, людина не може чинити на власний розсуд. І він, і я добре усвідомлювали всю серйозність ситуації.

Чве Бон Чун знову вирушив до Японії, сівши в Йосу на корабель контрабандистів. Але його третя спроба пробратися нелегально теж зазнала невдачі. Місіонера запроторили у в'язницю Омура й готували до того, щоби вкотре відправити назад до Кореї. Відповідно до японських законів, нелегальних мігрантів мали депортувати назад упродовж тижня. Щоб відправитися назад кораблем до Кореї, треба було доїхати потягом до міста Сімоносекі. У потягу шімджон Чве Бон Чуна просто розривався на шматки, чоловік готовий був радше померти, ніж повертатися до Кореї, тому почав поститися. Під час посту в нього підвищилася температура. Щоб вилікувати його, поліцейські відклали депортацію і відвезли хворого до лікарні. Скориставшись цією нагодою,

той утік.

Завдяки цим зусиллям, навіть ризикуючи власним життям, через три роки, 1958-го, Чве Бон Чун заснував церкву в Японії. Корея та Японія встановили дипломатичні відносини лиш за шість років по тому. Оскільки болючі спогади про страждання під японським колоніальним гнітом були ще досить свіжими, Корея відкидала будь-які заклики до встановлення контактів із Японією. Я змусив нашого місіонера поїхати до цієї ворожої країни заради майбутнього Кореї. І хоч Корея прагнула відмовитися від будь-яких контактів із Японією, ми мали проповідувати японцям і бути здатними обійняти їх. У той час Корея була бідною країною, тому слід було встановити зв'язки з японськими політиками й використати це для налагодження зв'язків зі Сполученими Штатами. Я передбачав, що це відкриє шлях, щоб Корея могла вижити. Завдяки жертві Чве Бон Чуна та успішній спробі відправити місіонера до Японії винятковий молодіжний лідер на ім'я Осамі Кубокі приєднався до церкви разом із групою молодих людей, які пішли за ним. Результатом їхньої діяльності стало становлення японської церкви.

Наступного року ми відправили місіонерів до Америки. Цього разу не було жодних проблем із візою, адже перед від'їздом вони отримали й паспорти, й візи. Одержати паспорти нам допомогли деякі міністри, які належали до Ліберальної партії. Раніше вони виступали проти нас і зіграли певну роль у тому, щоб я опинився у в'язниці Содемун, але тепер вони допомогли нам. Сполучені Штати в ті часи здавалися дуже далекою країною. Дехто з наших членів казав, що, замість посилати туди місіонерів, варто спочатку розширити нашу основу в Кореї. Однак я переконав членів Церкви, що це важливо, бо, якщо ми не вирішимо кризу Америки, Корею також буде знищено. У січні 1959 року ми відправили Кім Йон Ун, одну з професорок, звільнених з жіночого університету Іхва. Потім у вересні того ж року до США приїхав Кім Сан Чоль (Девід С.С. Кім). Місіонерська робота, яку вони розпочали, стала першим кроком у поширенні нашої діяльності по всьому світу.

Йосу — портове місто на півдні Кореї.

Revision #2

Created 25 February 2024 08:52:30 by andres

Updated 25 February 2024 08:55:11 by andres